

WALIJEM

EEN JAVAANSCH CHRISTIN VIJF EN TWINTIG JAAR IN DIENST DER ZENDING

WALIJEM — HOE GOED HERINNER IK mij haar, toen ik twee en dertig jaar geleden mijn arbeid begon als hoofdverpleegster aan het Zendingshospitaal te Jogjakarta.

Ze was toen juist door Dr Scheurer van genezen patiënte bevorderd tot leerling-verpleegster. Een prettige leerling! Zoo iemand, die van aanpakken wist, overal voor te gebruiken was en intusschen haar oogen goed den kost gaf.]

In het Zendingshospitaal had zij haar Heiland gevonden en Zijn dienst maakte haar stil gelukkig. Ze sprak er niet veel over, maar het licht van Gods genade in haar ziel ontstoken, liet zij schijnen met helderen glans.

In 1907 kwam er een groote verandering in haar leven. Ze trouwde en ze werd met haar man toegevoegd aan de pas uitgekomen onderwijzeres Mejuffrouw H. J. Wellensiek, die een school zou openen voor meisjes uit den Javaanschen adelstand.

Mej. Wellensiek, pas uit Holland, geheel onkundig van Javaansche gewoonten en levenswijze, en geheel vreemd aan de ingewikkelde vormen en etiketten van den Javaanschen adelstand, had een goede, trouwe Javaansche hulp noodig. Iemand met takt, met groote liefde voor haar volk en voor het Zendingswerk. Walijem was de aangewezen persoon.

Als verpleegster kon zij niet gaan, hoewel ook de kennis van de verpleging haar onschatbare diensten deed bewijzen. *Als wat* — kwam er voor Walijem niet op aan. *Dat* ze ging was de hoofdzaak. Ze werd kokkie en haar man kebon-huisjongen.

Toen op 18 Februari l.l. de Koningin Wilhelmina-School (kostschool voor meisjes uit den Javaanschen adelstand) vijf en twintig jaar bestond, vierde ook Walijem haar zilveren jubileum als kokkie. Op de foto draagt ze de medaille, die zij van het Bestuur ontving, en in de handen houdt zij de trekpot met Jav. inscriptie, die zij van het Comité van Bijstand in Holland ontving.

Een paar kleine trekken uit haar dienend leven wil ik hier neerschrijven.

Toen ze trouwde was er juist in het zendingshospitaal een moeder gestorven bij de geboorte van haar kind. Dat kindje nam Walijem aan om het op te voeden. 't Was een meisje, dat groot geworden trouwde met een goeroe van Dr van Andel. Op die belangelooze liefdedaad van Walijem heeft dus zegen gerust.

Behalve kokkie werd ze ongemerkt ook de raadgeefster van de school, verpleegde de kinderen als ze ziek waren, en wist dan het wantrouwen tegen den blanke dokter weg te nemen. Hoe goed kon ze met de kleine, niets gewende patiëntjes praten! Héél beleefd, héél vriendelijk, ze alle eer gevende als in stand verre boven haar . . . maar met den vasten wil, dat het gebeuren zou wat de dokter gezegd had.

En of zulke gesprekken een half uur of een uur duurden, of al haar vrije tijd er aan ging — dit deed er niets toe. Het belang van het kind en van de school was er mede gemoeid.

„De ndàrà wil toch graag weer beter worden, straks weer naar school en knap worden? Ndàrà die en die,

uw nichtje, u weet wel? Die heeft ook gedaan, wat de dokter zei, en nu is ze gezond en sterk en ze zit al in de tweede klas!

„Zegt de juffrouw, dat het bord leeg moet? U wilt toch wel sterk worden — natuurlijk! En dan kook ik vanavond, waar u erg veel van houdt, net zooals u het thuis gewend is. U weet toch wel, dat de dokter erg, erg pienter is?”

O, wat heeft die eenvoudige, trouwe Walijem meegewerkt met

alle talenten haar toebetrouwd om het vertrouwen in de school te versterken bij de kinderen en daardoor ook bij de ouders.

Als er hoog bezoek op de school kwam, werd de keuken nooit overgeslagen. Hoe keurig zag het er daar uit, en hoe beleefd werd het bezoek ontvangen en volgens den vorm toegesproken!

En later. Geen oud-leerling, die op bezoek kwam, zou ooit overslaan even een praatje bij Walijem te maken en nog eens te lachen over oude gebeurtenissen.

Walijems eigen gezin was een voorbeeldig Christelijk gezin. Toen het personeel der school uitbreiding onderging, werden de jonge ongetrouwde baboes bij Walijem ondergebracht. In haar gezin heerschte liefde en tucht, daar waren ze veilig. Ze behartigde ook de geestelijke belangen. Als de lange, drukke dag ten einde was, de keuken opgeruimd en gesloten, dan kwam een Javaansch spelboek voor den dag, en gaf ze aan het haar toevertrouwde meisje les in het lezen. Op de vraag van Mejuffr. Wellensiek: „Maar Walijem ben je niet moe, je dagen zijn druk en vol genoeg?” was het antwoord: „Ja, maar juffrouw, ze moeten leeren lezen, anders kunnen ze den Bijbel niet lezen. Daar moet ik voor zorgen en dan doet de Heilige Geest het overige.”

Vijf en twintig jaren stille, trouwe dienst, zendingdienst. Want al wat ze deed: koken, inkoopen op den pasar, raadgeven, zieken verzorgen, 't was alles zendingswerk. Eerlijk tot in het kleine, voorbeeldige moeder van haar gezin, een beste vrouw voor haar man, altijd de belangen van de school voor oogen, zichzelf wegcijferend — een voorbeeld voor allen.

Ik denk, dat als Paulus een brief naar Jogja geschreven had, hij zeker er bij gevoegd zou hebben:

Groet Walijem, de beminde zuster, die veel gearbeid heeft in den Heere.

J. H. K.

